

13. kuupäev.

Alfon: Zech'i kriminaalnovell.

Põreriirm, mida orkester tantsusaali esmas, peitnud saksofonide, klarnettide ja trompetite välv-kannatamatute maratsemiseks. Akki valibus lärm, ja pilgu valitses näkverahustav vaikus. Siis alustas pool tondini viiulid seadmisel: hõng ettevaatlikult. Võlvus naisehääli laulis tavalis: sõnu kuu-palatest, armastusest ja jantsusest tüdrukuga järele, kes elas kaugel...

Tom Garrick hoidis sigaretti sõrmede vahel ja vaatas Jane'ile mõttega otsa.

"Nõn teie ei kavatse kunagi abielluda, Jane?"

Jane Charlie lasteks pikkamisi ölekõrre lahtis, ühtis pea ja heitis umbuskliku pilgu Tomile, kes pilkavalt naeratas.

Tema kitsas peente joontega nägu oli Tomi poole pöördud. Jumase uurivate pilkude all tõusis meil põskedele kerge puna. Ta haaras kähku oma klaasi ja ütles tuisahe:

"Jätame selle jutu!"

"Kahju, Jane!" vastas Tom tasakooli, kätt sigaretti ja tõmbas selle suitu silgavast: kopudesse. Aga kui ta enese seidi sirgemaks ajas, oli ta nägu väga tõeline ja mõttes.

"Üks viski, ja mida võtate teie, Jane?"

"Derbyt..."

"Üks viski ja üks derby-kokteil..."

Tomil hääli oli parus rahulik. Ta naeratas Jane'ile ja sõnase häälele selja.

"Andke mulle ka... sigaret, Tom!" palus Jane tasakooli.

Kun noormees oma ehtil ulatas ja tuld pakkus, silmitses daam teda varast. Kena poiss, mõttes ta. Ta oli välismaalt satahne väga meeldiv.

Kindlast leidis hulk noori naised, kes jumaldasid Tom Garrickit.

"Kolmeteistkümmes..." pehmuse Tom äkki ja tühjendas ühe sõnnu klaasi.

"Kas kolmeteistkümmes viski, Tom? Te peate mind püüsti koju saatma!" manitses Jane.

Tom, vaatas talle silma.

"Ra kolmeteistkümmes viski, Jane. Aga

kuus on üks päev, mida paljud ei armasta — kolmeteistkümmes!" vastas ta.

Jane naeris, pani kae Tomi õlaile ja ütles pilkavalt:

"Tom Garrick, maailmakuulus detektiiv on ebauuslik."

"Teil on õigus, Jane! Ma ei tea, kas olen ebauuslik, aga mind põlgab halb aimus. Pagan võtku, Charlie, tooge mulle viitu kolmeteistkümmes viski!"

Ta pöördus limbet ja pilk tõusevalt väikese nõrgalt valgustatud esiku. Kus õhendas hääri tantsusaaliga. Vasakus pool patsend uksest, mis viisid loožidesse, paremasi viis: Tom siinult ümeltika eeldupõlga kaetud seinale.

Ta võpatas järsku, ajas enese üllarudes kruvi ja tahtis läbi: laastada tantsusaali viivast sissekäiku.

Ta kiusas käega üle silmade.

"Kas ma olen joonud, või..." sosistas ta segaselt, astus sammuga ukse poole ja jäi seisma. Kõlma lüüdi toomas aerlaselt mõnda seina alla.

Seal, tantsusaali ukse juures seisid — tema...

Tema, Tom Garrick, frakis, sigaretti ühes käes, vasak käis põkestaskus...

Aga ta oli ju siin, siin kaks satuma Jane'ist eemal, kes kõnles Charlie'ega, kokteilide soojajaga.

Garrick oli alati olnud uhke oma närvidele. Ootuskude: netketele oli ta karmastreine ja hulljulge. Aga nüüd neil minutitel tundis ta sügä, et vanaase kande elamused temast jäljenuit polnud mõeldunud, kuidas veri valu tõlkides võlameste ronnas ja kuidas peas tõkkis tume ponnay rõhuks.

Ta vaatas narke sead hõnnastude, sead inimesi, kes jätasid rahuliku ja seavadalt kiiret asekdamist parketi.

Värsklõmmu võitis Tom Garrick end kokku ja tõmmas esikusse.

Ta ei saanud kutsu kungele, põrkas ühest loožist väljasa, kolmele ta kokku ja ronnas selle vastu seinale. Paar klaasi kukkus kiirnal põrandale.

"Vabadust!" surus Garrick hammaste vahelt ja jooksis edasi.

Kui ta tantsusaali uksele oli jõudnud, ei seisnud seal enam keegi.

Mees oli kadunud ja jõi ka kadunuks, kui Garrick saalis ringi vaatas, pilguks loodis läbi otsis, nagu palavikus vestidilisi sööda, poesse küstistusega ründas ja süppeks pettunud otsimisega loobust.

Ta peaaegu valitses kogu segadus, kui ta tarast otsustas minna. Viis siluut pealtkaundne sarnasid! See oli võimatu! Ta oli kaunis palju jõunud, aga jõunud ta ei olnud!

"Hallo, Tom..." hüüdis Jane vastu.

"Ma tahaksin koju minna."

"Heameesed, äärmiselt... ahmu! veel üks viiki... üks..."

"Aga see on viimane, Tom. Muldugi sõidan ma ükski!"

"Võin, Jane!" vastas Tom rõõra häälega. Kui ta silgaretil läbis, märkas ta, kuidas käsi värises.

Jane silmises ühelepanelikult Tomi. Viimases oli sündinud mingi muudatus. Ta oli raakitud tihedaga, kes tihedama teada tahtis, milline on tema järgmine osa. Vahelpeal oli Tom kadunud, ta näid, kus ta jälle tema kõrval seisid, tundis ta loomuseni, et midagi oli juhtunud, mis eeda tavaliiselt nii rahulikku ning kindlat meest eristas.

Aga ta ei hakanud küsima, võtas kuni Tom oli tasunud arve ja tema kõrval trepist alla sammus.

"Tom, mis on juhtunud?"

"Ei midagi, mitte midagi!" kinnitas küsija närviliselt.

"Te lubasite, Tom!" sõnas daami keelmu-kalt naeratades.

"Tõrpeolust, Jane..."

"Olgu siis, Tom! Kui te mind usaldada ei taha..."

"Jane, uskuke mind, polnud tõesti midagi... Nägin ennesti kedagi tuttavat, kellega oleksin meelsasti kõnelnud, see oli kõik..."

"Ja kuhu jäi see tuttav?"

"...oli kadunud, kui ma sinna olin jõudnud, kus ta seisid."

"Õnnetus! Tavaline õnnetus, Tom! Aga et te selles nii erutute, imestab mind!"

"Ma ei erutu põrmugi, Jane," kaitses end Tom väsinult.

Jane ei lausunud enam sõnagi. Veldi tussena laskis ta Tomi ees garderoobi minna, vahtes end pealtkaundest peeglit ja märkas alles siis Tomi kärsitult häält.

Tom Garrick oli garderoobimüüri ääres olnud. Ta ei pannud tihedruku ülatunud nägu tihede, kui ta talle lähenes. Ta näis ikka veel kummallele juhtumisele.

"Palun, mri!" See hääl kutsus teda tõepoolest tagasi.

Talle ülatat Jane'i karussõhke mantel. Kaks vormikandvat potat ruitas mantli vastu rõnna. Garrick andis nalle märku lahkuda.

"Ming mantel ja kübar..." palus ta.

"Aga härra Garrick, ma andsin teile ju ennesti teile mantli ja kübarat!" kuulis Tom tihedruku ettepoolevata naat.

"Kuidas?" Garrick ei saanud kohe sõnade mõistest aru. Sile sajus ta alles öieti oma elamust.

"Palun, kaitse te andate minna mantli ja kübara?"

"Teile, härra Garrick! Veerand tunni eest! Te tulite tantsusaalist, palusite oma mantli ja kübara ja ütlesite, et daami mantli järele tulikasse hiljem..."

Heidega oli Garrickil selge, mis oli juhtunud. Nii polnud ta ikkagi olnud. Keegi mees oli sin olnud... siin "Atlanta haarie" oli võtnud tema mantli ja kübara...

"Tänan!" ütles ta hõhikalt, lükkas paar raha lauale ja tahtis ümber pöörduda. Tema kõrval seisid Jane. Vaadatud talle pilguks silma, mõelmas ta, et see oli kuulnud tema juttu. Jane laskis endale vaikides mantli selga aidata ja sammus väljapaad poole.

Klaasise pöördukse juures laskis Garrick teda ees minna. Nende nööd sattusid lähestikku. Nöid nööd olidvate võid mõttes. Tomile ei meeldinud, et Jane tema kõne rihetehoidjaga oli kuulnud. Nööd pidi ta seletust andma ja kaalus, kas öelda tõtt. Viimaks naerab netu ta välja. Tomale ei paistnud see juhtum sugugi naljakana. Ta polnud chauskik, aga et tana oli just 13. juuni...

Väljas oli viiu. Tema auto seisid vaikses kõrvalistussaan. Sõni prokatein ja meenitlin polnud kõige armsam.

Paari sammuga oli ta jälle Jane'i kõrval ja sammus temaga vaikiselt heledasti valgustatud ettesõidukohalt alla.

Tänaval vaatas Garrick otsides ringi. Teispool tänavat seisid paar autot. Mõned eraautojuhid seisid juttu ajades ja kälega vehkides koos, muud polnud kedagi näha.

Jane laskis end sõnatult Tomi poolt sõdukisse aidata. See oli tih tumehalli sportauto, mille Garrick mõne kuu eest oli omandanud Ntipes kui Tom kile illiirratate oli pannud, tundis ta käsi varrel Jane'i sõrmi.

"Nööd öelke mulle, Tom, mis seal öieti juhtus!" Ta hääl kõlas sumedalt. Ebamääraselt peitis ta kahvatu nägu poolpimedas soojuses.

Tom ei tõstnud pead. Ta näis õnnetist heult. Tõmmanud sügavasti hinge, sunnitas ta lõbusasti:

"Ma ei tahakski sellast riikrida." Kui Jane oma kile tagasi tõmbas, liias ta paluvalt: "Saage minust aru, Jane, mul oli ennesti kummallele olamust, sõda ma kah-

dagi seletada ei mõista. Vahast ükskain ma

"Teie mantel ning kübar on igatahes kadunud! Nagu ma riietehoidja sõnuat aru saan, on keegi endale lubanud lahase nalja." "Nalja? Võib-olla! Noh... küll ma juba selle aja järele olen!" vastas Garrick ahvardavalt. Siis hakkas mootor surisema, ja auto sõotis paigalt.

"Kas arvate, et keegi varastas teie sajad, Tom?" päris Jane mõne aja pärast. "Varastas? Siis poleks vargas sellest küll suurt kasu, sest peale salgi ja kinnaste poleks mantlit midagi. Oma võimeid kannan ma alati kusetaskus..." "Imelik! Enneast olite nii närviiline, nagu ma teid kunagi varem pole näinud. Te salgate midagi, Tom! Palun, helge mulle tõi!"

Netu hääles kuuldus käreistest.

Nagu vastumeelselt, kuid selle hääle mõju sõnas Garrick järsult:

"Ma nägin kedagi meest, kes... ei, nägin ennast... nägin üht inimest, kes oli minu teisel, minu teine mina..."

"Tom! See on ju võimatu! Mõelge omati, et paljudel meil koosviibimine beavis teada oli. Mõni minut enne seda teretas meid Rumann..."

"Seep see veider asi ongi! Rumann teadis, et ma beavis viibisin, et ometi nägin ma tantsimisel ukseel oma teistikut. Ainult sellega on seletatav tšedruki eelitus, et ta haiba silmama minu mantli ja kübara võõrale inimesele andis!"

Jane istus veidi aega mõttes, siis pahvatas ta naerma ja lähendas jõhutavalt:

"Te eksitate kindlasti, Tom! Te jõite higa palju!"

"Aga ma nägin siiski seda meest!" kinnitas Tom pahaseilt...

Garrick ootas veel, kuni Jane'i aale kogu sulgvea majajukse taha oli kadunud. Ta nägi, kuidas ühes toas läks valgeks, siis pani ta auto käima.

Ta polnud selle õhtuga rahul. Juhtum "Atlantaa" oli talt ikkii rõõvinud rabu ja talie eemakordest lähtunud, et tema närvid polnud siiski terasest.

Aeglases tempos sõitis Tom läheda nurgani, kus valitse kõrvaldatus suuremaase suubus. Ta peatas masina ja nõjatus trimele tahapoole. Ta pidit rahulikuks arutlenu, pidi endaga selgusele jõudma, enne kui ta "Atlantaa" tagasi läheb ja seal Rumanniga räägib.

Mehaaniliselt võitis ta sigaretikarbi tasukust ja puhus hekke pärast ettevaatlikult suitsu suust.

Ta oli seda meest seigesti näinud. Selles polnud kaheldust, ja kui ta ka kakskümmend kilaal viskit oleks joonud, oma silmadele võis ta olla kindel. Peale selle oli tal riietehoidja-mehe seotus, kes teda

võiga hästi tundis ja kes juba võõrale tema garderoobi poleks annud.

Nisille oli tal teadik!

Jälle valdas Tomi masendav tunne, kui ta sellele elumusele mõttes.

"Teisik!" sõnas ta valjuasti ümbrissevasse vaikusesse. Nüüd, nagu oleks ta oma hääl teda ergutanud, äratanud vastupanule. Pagan võtaks, kui ta selle käega, olen lähendanud loendamata hulga keerulise probleemi, kas ma ei saa siis sel korral jätta inimesest, kes peab olema nagu mingi verest ja lihast!

Ta murdis pead, mil põhjusel võõras nii oli toimunud. Tema tegu armanne mõne vana-aasta-õhtu naljaga ja tekitas tahtmata rahutust. Ta aimas loomusunnilt, et selle inimesega tuleb võidelda teiste võimaluse, mitte kehalise jõuga ja laskevalmis revolvriga.

Ta oleks õieti pidanud juba mõne nädala eest lahkuma New-Yorgist. Ta oli pärast oma viimast pingutavat juurdlemist mägedes pereemehelt, "New Yorki Merkuuri" postimeetajalt, kaks kuud puhkust saanud. Teel koju polnudki ta tundnud erilist väsimust, kuid kohal olles märkas ta alles, kui kurnatud oli ja kuidas ta nõudis puhkust ja vaheldust.

Et ta õhtul ette oma määratud reisi Rocky Mountainis juhuslikult Majestic-Theaterisse" läks, toimus ka tema soovil midagi muud üle elada.

Ja selles teatris nägi ta Jane Carletti...

See mängis noore lihtsa naise osa, keda tema mees Britateks spekulatsioonideks kasutas, ja kes viimase armastuse häte valhele astuis, kes tema võrrost kurjasti tarvitas.

Garrick oli valmistatud selle naise näitlejavõimest, kes esitas alul krimbe hõpra ja eeskindla naise osa ja hiljem, kahel mehel vahel seistes, naiskangelaseks muutus, kes võitles ahastavalt saatuse vastu, mis teda ihkas hävitada.

Jane Carlett lootas selles osas loorberid.

Kui Tom teda esimest korda lähemalt nägi, hämmastus ta. Tema ees seisis hiline silmas inimese, kelles peitunud jalgigi kuulsast pühitsetud kunstnikust, vaid kes vaatles teda selgote tarkade silmadega ja teras rõõralikult.

Tomil sõdamas paljus seintudmاتا room. Ta oli ühke, et Jane tema kutas "Atlantaa" vastu oli võinud.

See õhtu sai Tomile haruldaseks elamuseks. Ei, ta polnud armunud, see polnud ka rumal jumaldamine, mis põhjuseta reisi edasi lükkaks. Tema valitus ainult soov seda haruldast inimest mitte kaugele lasta, viibida tema läheduses, jutelda temaga ja võtta osa tema rõõmudest ning surudest.

Esimene armastus.

Pamela Wynne'i roman

17

„Ei. Pauli tõrjast ei ole minu jaoks enam
ruumi sõnust liia jaoks. Nõu, minu laul.”

„Ninu lapă.” Veronica subamăși lăis nădrin
lăpt. Ea piește băștănuș rădămăș.

King nad sõitis jälle edasi. Rasked muu-
tus üha laumimise, nii et matlamisele ba-
junud fir õilaregi latusse moimimisele. Sii-
nude uude puitu- lamm. sõimeja mope ed-
liid, jälle palju liid. Steim seeritumot tri-
mek. Fir õilaregi sõimad sõitad, kui se nägi
Raskerit

—Kare tulenvalle, naima loth.

Monfieur Brancillon. Ies l'oucles b'iet
inglise feelt, oli ampallinus tie. „Ma loodan,
et p'ut l'oit ei ole teid ülellia mõistamud.“

“ဒီ မုခ်ကုသိုလ်၊ သံဃာ၊ ဒုက္ခဗျာဓိ၊ နိဗ္ဗာန်၊”

Ette hilarsid astusid autot teelja, andis kätt peotavatele ja petemehele ja maetaks. Ringmõitis iseloo madame Branciflami südamet

„Eul an aga twiðileja il.“ Nuiññ abilañña
teba biljem. „Iññ an jee twiðile, tumebate
juiññega inalauma?“

"Hastavainjanna," vastas madame Strömman kummit. "Ja tös on tottas. Tuo tennä ketter seistäs sulle löyl. Eähtie pois oli hutenus halje ja roajab seepänit äärrittit kooli. Ja nimeäpajuvieline inglie siätruhule ongi jellies, et teba pönnä omneisties."

„Shi ma ei elm teeb ta ka kõige tefje õnnelikuks. Shid tee jād meie amarahete, narkuse, hoolmaja frangi päema. Ja oma teentja, kohl! Eilema hüüreelebi!”

„Sa oled mõimatu.“ ütles mabame Jeanne-
filles hülmalt. „Sina teel mõnigib sulle meel-
tingerust. Dema. Kus meie juures ei ole
peanud teistigi inglise petelondi, krall oli
kõrvaltõnnema laotud. Väitels Saile'd?"

"Hei oli lastenajamme, heid jamahti ja me
hame sailem." Niihista mees viera. "Ong mii.
Ile miihimeega oli vande lastenajamme!"

„Ega ei mõiha arga jünuga meelides. Ei, lord Willard on fuur härra ja ta meelides mulle jannuti waga too wõlfe inglise miia. Ta on meelides poisi wõastu änn ja häbele-paandis ja seeläsi pöistab.”

Stolmeilümnencijaš peatüff.
 50tine nääla määduš Beroniale imelise
 fontaarike ummääna. Ka püüdis kirjutab
 min. laabus ana jellu. jän fönaab olib ilu

[illegible]

ābel parazītiskais, kas ļaunā mācīš
 Veronika end lūpa pa aluones tīra kaja. .
 Es kļūstas attēnātīstīst. Staums – neil
 tad tēvā mēt: ļaunā kaja ūti ālēnānān
 cēnānān. Rēst. Kānān pa Sēnān mācīš
 uona lābēn. Veronika mācīs mācīstānān,
 mācīs ālēnānān tēnān mācīstānān jir Sēnān
 mācīstānānān pa cēnānān mācīstānān jēnān.
 Rēst jēnān Sēnān. .

Heronica pami julepen inep sa tobeas' pe
tâcie. Si zădărnici ei voru să mîlîgegi, cî
Heronica ei temele armaz. Amu mai e
dumne' boalîrie ia sîcîeranelîtîfîce.

Geromica jāsitas krīpāmājiņa pa kastesiņās jūd
nūvēti. Tā oti maigums — smilšs, ei traukums
ta ifeģi. Varu. Nimmie ta tā tie otiš šinū
kommitul forpamā lili. Eit Qilars ei otiš
paldud ļaaja. Kommituli ta kas luges apalekti
māi Nivitas. Šān sūtiņš vīrāz imēstums.

Seerika nendis forraste pideti südamd. Minne elu ei olnud jelline, nagu ta oli loot-
nud. Mida ta oli lootnud? Et ju Silary ar-
maksid teha? Et ta võtaks teha lausa mathe-
matika, jama! ajal kui Paul oli Minnie koolis
võinud olla! Ja et siis, kui nad oleksid ühes, et
Silary jooksid teha? Et ta oleks olnud üli-
õnnelik, kui ju Silary oieks tulnud õpetel tema
magamistuppa? Ja et oleks koolinud mil-
leki!

Ühualane Veronica oli lahutu. Taarles
mis möga alla fur Hilarna uhi ja teabid.
ee oli jalle haurana. Ta mögi, kurbas löd
imeieid olid hauritauud fur Hilartit. Eri-
teegi teia ameeriklanna. Alia sama domu-
tali oli ta neid mäinud keee ja oli tunnud fü-
damee maie. Eide ei olund ta endole otmud
rohkem teite? Kii ei oleis toinud rohketele
nema rohketele imeieide. See püüdis ar-
matatut näpata kema kiert. . .

See Nõlaku noorast sõbralapsel matemaatik
nõu ja annas selle põhjalt. Nõu laps saatis
Sõnades maigad kui 'ee äin tuli oia äärmiselt
eternoolit. Nõu . . . Kõnib, et in oia pü-
nab loobuma siigi etalbi tebele tartud söögi-
kand, kuid et ümud roostunud leha leha.

aimagi, et läinud nimepödi. Sa aabjib mullu tõotale, las mäletad?"

"Ära..."

"Miks ja tegi juba."

"See on täis jättis, et mäh, tuihas triid tuihmeid on hunitatub hahh," mullas Beronika. "Kui teie ise hirm, et nah meridi-mah julle rohtem kui muu. Väetle amercu-lanna, teie on na tuiha juttide. Sa on julle jorvama kui mina. Jett ja teie tüte, mäh mina ei tea."

"Kas ma ei oleinud julle, et armastan sind?"

"Jah"

"Kas uisud juba?"

"Ei, mitte täiesti."

"Miks põhjuse oled mul mäletada?"

"Sa oled jellen- hea inimene. Mäh alla ja hahh juba ainult jellekohast, et rahustaba mäh," mullas Beronika ja peitis näo patja-keeri, teinades teie liht.

"Äh, nähtamasti ei ole ma jannetanud oma kbi," ütles hr Hilarn ja mähk. Kui teesid nru umbet, nii et mäh mäh tema mäh. Ja lõpetas hie täiesti vahit. "Armastan sind meelest ja jult ter, et heian sind nii mäh, peab tõendama sulle minu armastuse laurub. Mäh ma näen tagasi oma tuiha, Beronika. Ja see meele, et ja mina olen ainult inimene, olguai, et ja mähid minu igasuguseid fantastilisi asju. Kas ja ei olest hiljem tuiha, kui oled murdnud oma töö-tuht?"

"Minult hie, ku hie oledid tuiha," moetas Beronika ja moetas mähle armastat ole.

"Äh, oledid tuiha. Mäh hie, täiesti. Kas kusutan tule?"

"Tulen"

"Kas hie?"

"Jõudes oma tuppa hr Hilarn teie mähid minuist ääna moitelt. Mähid hie laual ajel-kusalt teie hiearsti ja mähkas, tuihas ja lõpetas mähidid."

"Ja astus alla suure ja lõpetas tuihina eht. Ning nägi hie puu all teieinat loju. Mähid paar hie. Ei, see oli olnud ettelajutus. Mähid..."

"Ja hieis moitidele, ei jäänud aga magama enne paari tunni."

Kolmetunnine viies peatükk.

"Tulen. Hr Hilarn teie ja Collins, too-tuhtus, oled jäänud loju. Ning niipea kui luur sõidul oli lõpetanud moitelaugust, oli Majon heatanud Collini teieatidele."

"Kas minema?"

"Collins oli punane ja elemil. Kuid tema moitelaugust mähidid ääna pea. Majon oli hea peatü ja Collins teieis juba mäh hie. Teie oli juba mäh aasta teinud ja hr Hilarn ja minema ulatada teie mäh. Majon teieis, kus tema hieidid ja lõpetasid aiaidid ning lõpetasid ja nii oli tema hieidamine teieatidele ääna peatü."

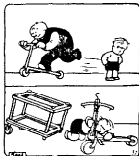
"Mähidid, ääna alga jõe. Collins mähidid hr Hilarn magamistole eieide eie tuihinad ääna, lina Majon teieatidele mähid. Mähidid

hahhid, kui hahhid uieid hieidid teieatidele hahid."

"Äh, mäh teie oledid hie amehid?"

(Beronika)

Naerev maailm.

Kättemaks

"Ja, kui sa võtad minu jõuluvana! andud ratta, siis võtan ma oma too-laua!"

Lõvad pühadepäiklid.

"Mäh amehid ääna ja ääna mähidid inimes-ole, et nad jätaksid sulle needud pähkli-purustamise kontisaga!"